

Arrest

nr. 106 263 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. POPULAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 mei 2013 en heeft zich op 15 mei 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 mei 2013 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 mei 2013.

1.3. Op 31 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en van Wolof afkomst te zijn. U bent moslim. U stelde homoseksueel te zijn maar u ook seksueel aangetrokken te voelen tot vrouwen. U ontdekte uw homoseksuele geaardheid toen u 14, 15, 16 jaar was en seksuele spelletjes met jongens speelde. U twijfelde en concentreerde zich niet op uw homoseksualiteit, maar het gevoel ging niet weg. Toen u 17 of 18 was had u uw eerste seksuele ervaring met een vrouw. Daarna had u nog diverse homoseksuele relaties met mannen. In januari 2002 werd uw dochter M. (...) geboren, uit een heteroseksuele relatie met H.M. (...). In 2006 ging u een langdurige relatie aan met K.C. (...), een Senegalese man die in Gambia woonde. Hij werd aan u voorgesteld door A. (...), een Zweed. In oktober 2009 besloot u te trouwen met een vrouw, C.D. (...). U vond dat u er de leeftijd voor had en u wilde een gezin hebben en tegelijk een dekmantel voor uw homoseksuele geaardheid. In januari 2011 kreeg u een zoon, B. (...), met D. (...). U voelde niet de nood om uw homoseksuele geaardheid openbaar te maken. Op een dag vroeg een homoseksuele vriend, D.S. (...), u om een financiële bijdrage voor de aankoop van drank en voedsel ter gelegenheid van een programma voor homoseksuelen (ontmoeting, dans, muziek) dat op 6 april 2012 zou plaatsvinden in 'Elite Fitness' in Kololi. U gaf hem 5000 Dalassi en u zou in de winst delen. D. (...) vroeg u om ook aan het programma deel te nemen, hetgeen u deed. U liep die bewuste dag met D. (...) naar buiten en zag dat de politie met pick-ups aankwam. De politie viel de club binnen. U werd door een politieagent vastgegrepen; toen de aanwezigen door het optreden van de politie massaal naar buiten stormden, maakte u van de verwarring gebruik om de politieagent een vuistslag in zijn gezicht toe te dienen en u zodoende te bevrijden. U liep daarna weg. U was bang, want een van de aanwezige agenten was iemand die u kende, omdat hij in uw buurt woonde en in dezelfde moskee als u bad. U nam een taxi naar Brikama. U belde van daaruit uw echtgenote en zei dat u problemen had, zonder te preciseren welke. U ging van daaruit naar Brikama en reisde door naar Boussoura, waar u iemand kende, die u onderbracht bij zijn familie. U verbleef daar tot augustus 2012. Daarna begaf u zich naar Kaolack (Senegal). U had er vrijwel niets te eten en reisde door naar Touba (Senegal), een religieuze plaats waar voedsel werd bedeed. Daarna reisde u door naar Dakar (Senegal). U ontmoette er L. (...), en met de hulp van uw moeder en zus regelde hij een paspoort voor u. Op 2 mei 2013 vertrok u met L. (...) aan boord van een vliegtuig met bestemming België, waar u dezelfde 2de mei 2013 aankwam. L. (...) contacteerde bij aankomst in België een vriend, die u kwam ophalen. L. (...) nam uw paspoort terug en vertrok. De vriend van L. (...) bracht u naar zijn huis, waar u de nacht doorbracht. De dag nadien bracht de vriend van L. (...) u naar de plaats waar u asiel moest vragen. U was niet gehaast en besloot eerst het land wat te exploreren. U voelde zich veilig en vond het niet nodig om meteen asiel te vragen. U vroeg enkele Noord-Afrikanen waar u kon slapen en zij toonden u opvang voor daklozen. Uw tas met documenten werd daar gestolen. U probeerde een Gambiaan op te sporen waarvan u wist dat hij in Gent woonde, maar u vond hem niet meteen. Op 14 mei 2013 werd u door de politie gecontroleerd en in het bezit gevonden van 2 gram marihuana. De politie pakte u op en bracht u over naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas. U vroeg op 15 mei 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Gambia te hebben verlaten omdat u zich op 6 april 2012 op een plaats bevond waar een programma werd georganiseerd voor homoseksuelen, waarop de politie binnenviel en waarop u één van de agenten een vuistslag toediende. U hoorde dat u geassocieerd werd met dit programma en vreest dat u zal vervolgd worden omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Vooreerst kunnen ernstige vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Ten eerste kunnen vragen gesteld worden bij uw homoseksuele geaardheid in het licht van uw verklaringen over uw houding ten opzichte van vrouwen. U stelde dat u voor het eerst seksuele betrekkingen had met een vrouw, op uw 17de of 18de (gehoor CGVS, p. 15). Verder stelde u nog een relatie te hebben gehad met H. (...), de moeder van uw in 2002 geboren dochter (gehoor CGVS, p. 16 en 4). U verklaarde verder in oktober 2009 uit vrije wil te zijn gehuwd met D.C. (...) (gehoor CGVS, p. 3), met wie u in 2011 een zoon kreeg (gehoor CGVS, p. 4).

Hoewel u suggereerde dat uw relatie met uw echtgenote voor u niet bevredigend was – u stelde dat u soms geen zin had om seks met haar te hebben, niet de gevoelens voor haar had en tabletten nam om gevoelens te krijgen (gehoor CGVS, p. 14) – stelde u anderzijds dat het hebben van seks met vrouwen 'niet slecht' voelde (gehoor CGVS, p. 16), dat u nog steeds gevoelens hebt voor vrouwen (gehoor CGVS, p. 16), dat u niet uitsluit om in de toekomst een relatie te hebben met een vrouw (gehoor CGVS, p. 16) en dat u zich seksueel aangetrokken voelt door vrouwen (gehoor CGVS, p. 19). Bijgevolg kan u bezwaarlijk volhouden dat u (louter) homoseksueel geaard bent (gehoor CGVS p. 13).

Verder legde u ook merkwaardige en incoherente verklaringen af met betrekking tot de manier waarop homoseksuelen (in Gambia) met elkaar in contact komen. Op de vraag wat u deed om van een jongen waartoe u zich aangetrokken voelde te weten of hij homoseksueel was, antwoordde u dat u geen teken gaf dat u homo was, dat u dat niet kon, dat het te riskant was, dat u niets toonde en dat u het in het geheim deed (gehoor CGVS, p. 17). Wanneer de vraag werd herhaald, antwoordde u dat het niet gemakkelijk was; dat u het niet kon weten als u niet geïntroduceerd werd door iemand van wie u wist dat hij homo was (gehoor CGVS, p. 17). Op de vraag of u altijd afhankelijk was van introductie door iemand anders, antwoordde u bevestigend en wanneer u werd gevraagd of u dan nooit toenadering heeft gezocht tot een homo, antwoordde u dat u ze niet durfde te benaderen en dat u het deed op uw manier (gehoor CGVS, p. 17). Gevraagd wat u bedoelde met 'ik deed het op mijn manier', antwoordde u dat u zichzelf kan controleren, dat u weet dat het slecht is, dat u actief bent in de moskee en dat u het niet openlijk kon doen omdat Gambia geen vrije plaats is (gehoor CGVS, p. 17). Deze verklaringen staan echter haaks op uw bewering dat D.S. (...) van zijn kant zijn gevoelens niet verstopte voor u en u benaderde, en rechtuit tegen u zei dat hij gay was (gehoor CGVS, p. 18) en dat u van uw partner K. (...) vernam dat hij homoseksueel was nadat A. (...), een Zweed, u dat onomwonden had gezegd (gehoor CGVS, p. 25). Men zou toch verwachten dat niet alleen u voorzichtig zou zijn met het onthullen van uw geaardheid, maar dat ook anderen dit zouden doen, vermits zij evenzeer hiertoe genooddaakt waren door de repressieve houding van de Gambiaanse overheid ten aanzien van homoseksuelen en van de homofobe samenleving in het algemeen.

Tevens legde u onsamenvhangende verklaringen af over het aantal homoseksuele partners dat u heeft gehad. Wanneer u aan het begin van het gehoor werd gevraagd hoeveel, antwoordde u 'zeer veel; ik kan ze niet tellen. Ik had er zoveel... ze kwamen en gingen' (gehoor CGVS, p. 4). Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw werd gevraagd hoeveel verschillende homoseksuele relaties u had, ook occasionele, antwoordde u andermaal dat u het niet weet (gehoor CGVS, p. 18). Gevraagd om een idee te geven, of het er 10 of 100 waren, antwoordde u na enig aandringen 'een 6-tal' (gehoor CGVS, p. 18), hetgeen verbazing wekt in het licht van uw eerdere bewering dat het aantal homoseksuele relaties dat u had ontelbaar was (gehoor CGVS, p. 4).

Verder kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw homoseksuele partner K.C. (...), met wie u een langdurige relatie had, weinig precieze verklaringen heeft afgelegd. U bleek zijn geboortedatum of leeftijd niet te kennen (gehoor CGVS, p. 20); u bleek één broer van hem te kennen en bleek te weten dat hij nog andere broers en zussen had, maar u bleek slechts één broer van K. (...) bij naam te kennen (gehoor CGVS, p. 21). De namen van K. (...) 's ouders waren u evenmin bekend (gehoor CGVS, p. 21). Wanneer u werd gevraagd of K. (...) 's broer weet of K. (...) homoseksueel is, antwoordde u 'Nee, ik denk het niet' (gehoor CGVS, p. 21). Het is merkwaardig dat u dit niet zeker weet, omdat u verklaarde dat u K. (...) 's broer had ontmoet en het daarom toch belangrijk was om te weten of hij op de hoogte was van de geaardheid van zijn broer. U weet niet of K. (...) gestudeerd heeft (gehoor CGVS, p. 21). U stelde niet te weten of K. (...) een paspoort had (gehoor CGVS, p. 22) en u wist evenmin of hij al naar het buitenland reisde (gehoor CGVS, p. 24). Dit is vreemd, omdat u verklaarde sinds 1995, 1996 of 1997 een paspoort te hebben en al die jaren wachtte op een opportuniteit om te reizen (gehoor CGVS, p. 6). Men zou dan ook verwachten dat u van uw partner eveneens zou willen weten of hij een paspoort of (reeds gerealiseerde) reisplannen had. Gevraagd wat u met K. (...) deed aan activiteiten sprak u enkel over zijn handel en dat u hem hielp om zijn winkel te vullen. U kon geen andere activiteiten die u met hem had opsommen (gehoor CGVS, p. 23). Wanneer u gevraagd werd naar memorabele momenten met K. (...) gedurende jullie relatie, haalde u enkel een eenmalige uitstap naar Dakar aan, eveneens in het kader van jullie handel en wist u voor het overige geen bijzondere gebeurtenissen te kunnen recapituleren (gehoor CGVS, p. 24). Gevraagd naar eventuele ruzies die u met K. (...) had, antwoordde u dat het vooral kleine onenigheden waren die businessgerelateerd waren (gehoor CGVS, p. 27). De door u aangehaalde voorbeelden van activiteiten, gedenkwaardige momenten en ruzies met uw partner K. (...) zijn niet alleen schaars, maar ook atypisch voor twee personen die (volgens u) een sterke relatie hadden qua gevoelens en begrip (gehoor CGVS, p. 23), vermits u deze voorbeelden evengoed zou kunnen aanhalen met betrekking tot een handelspartner met

wie u geen relatie had. Gevraagd of K. (...) relaties had met meisjes of vrouwen, antwoordde u het niet te weten (gehoor CGVS, p. 25) en u wist evenmin hoe lang de relaties duurden die K. (...) met mannen had. U wist ook geen vroegere partners van K. (...) bij naam te noemen (gehoor CGVS, p. 25). Uw verantwoording dat het u niet interesseerde (gehoor CGVS, p. 25), is niet afdoende als verantwoording voor uw onwetendheid, vermits men toch zou kunnen veronderstellen dat het vroegere (homoseksuele) liefdesleven van K. (...) tijdens gesprekken aan bod zou zijn gekomen, ook al interesseerde het u niet in het bijzonder. Bovendien zei u even voordien tijdens het gehoor dat K. (...) een relatie had met A. (...), een Zweed (gehoor CGVS, p. 24-25), zodat het vreemd is dat u hem niet noemde wanneer u expliciet werd gevraagd naar namen van vorige partners van K. (...). Gevraagd naar wie de beste vrienden van K. (...) waren, antwoordde u ontwijkend dat u vrienden van hem kent, maar dat u niet weet wie zijn beste vrienden zijn (gehoor CGVS, p. 26). Gevraagd of hij vriendinnen had, antwoordde u dat u hem zag met vrouwen, maar dat u niet wist of het om vriendinnen ging (gehoor CGVS, p. 26). Deze onwetendheden zijn opmerkelijk voor iemand die beweert gedurende 6 jaar een relatie met K. (...) te hebben gehad (gehoor CGVS, p. 4 en 17) en laten toe om deze relatie in twijfel te trekken.

Uit dit alles blijkt dat grote twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid en de homoseksuele partners die u beweert te hebben gehad in Gambia.

Verder kunnen ook vragen worden gesteld bij uw beweerde aanwezigheid op een evenement voor homoseksuelen op 6 april 2012.

U verklaarde dat het evenement voor homoseksuelen waarop u aanwezig was plaatsvond op vrijdag 6 april 2012 in Kololi (gehoor CGVS, p. 11-12). Het wekt echter verbazing dat u participeerde aan een evenement voor homoseksuelen. U stelde dat u zich van uw 14de 15de of 16de voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen (gehoor CGVS, p. 14). U verklaarde categoriek dat u er nooit voor uitkwam homo te zijn (gehoor CGVS, p. 12) en u stelde ook dat u er geen nood aan had om het publiek te maken (gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde verder in 2009 – op uw 36ste – een huwelijk met een vrouw te hebben gesloten, dat deels als dekmantel moest dienen voor uw homoseksuele geaardheid (gehoor CGVS, p. 14). In het licht van uw jarenlang volgehouden houding van grote bedachtzaamheid in functie van het verbergen van uw homoseksuele geaardheid is het bijzonder vreemd dat u er zich op 6 april 2012 toe liet verleiden om deel te nemen aan een programma voor homoseksuelen, te meer omdat u verklaarde dat u dit in het verleden nog nooit eerder had gedaan precies omdat u altijd heel berekend was (gehoor CGVS, p. 12). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u deze houding van voorzichtigheid zomaar zou hebben opgegeven, louter en alleen omdat D. (...), een vriend van u, u vroeg om aan het programma deel te nemen (gehoor CGVS, p. 12). Uw verantwoording dat u geen probleem verwachtte (gehoor CGVS, p. 12), is niet afdoende, omdat deze niet strookt met uw latere verklaring dat u nooit eerder aan programma's of activiteiten voor homoseksuelen deelnam precies omdat u bang was dat uw vrouw of uw schoonfamilie het zouden ontdekken (gehoor CGVS, p. 12). Verder verklaarde u dat Mohamed en Abdou, twee homoseksuelen die u kent, gearresteerd werden ter gelegenheid van de bijeenkomst op 6 april (gehoor CGVS, p. 27). Gevraagd wie u zei dat ze werden gearresteerd, antwoordde u dat u dat in het artikel las dat u voorlegt (gehoor CGVS, p. 30 en zie kopie van het door u voorgelegde artikel uit de 'Daily Observer' dd. 18 juni 2012). Naast de vaststelling dat de kopie van het artikel dat u voorlegde erg slecht leesbaar is, zodat men zich kan afvragen of u de inhoud ervan wel kon lezen, kan ook worden opgemerkt dat in een leesbaarder versie van het bewuste artikel, dat door het CGVS werd teruggevonden op het internet, nergens sprake is van een Mohamed of een Abdou die zouden zijn gearresteerd. Er is sprake van Abdoulie Sowe en van Abdoulie Dibba, maar het gaat hier in beide gevallen om detectives die in opdracht van de politie werken en dus geenszins om gearresteerden (zie informatie in het administratief dossier). Gevraagd naar de groep die dit evenement op 6 april 2012 organiseerde bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 12). Uit dit alles blijkt dat u niet kan overtuigen dat u op 6 april 2012 werkelijk in Kololi was tijdens een evenement voor homoseksuelen, zoals u beweerde.

Tevens kan worden opgemerkt dat u weinig weet over de sanctionering van homoseksualiteit in Gambia.

Op de vraag of u namen kent van homo's die ooit in Gambia werden gearresteerd antwoordde u aanvankelijk dat u er geen kent (gehoor CGVS, p. 28), hetgeen verbazing wekt omdat u naar aanleiding van het evenement van 6 april 2012 voor homoseksuelen sprak over gearresteerden en zelfs twee personen bij naam noemde (gehoor CGVS, p. 27). Later tijdens het gehoor noemde u de twee – Mohamed en Abdou - dan weer wel als homo's die gearresteerd werden (gehoor CGVS, p. 30).

Deze incoherente verklaringen roepen vragen op bij de waarachtigheid ervan en wijzen allerminst op doorleefde ervaringen. U kende buiten deze twee geen andere gearresteerde homoseksuelen (gehoor CGVS, p. 30), hetgeen toch opmerkelijk weinig is, omdat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er toch regelmatig arrestaties van homoseksuelen worden verricht in Gambia. Op de vraag of men veroordeeld kan worden voor homoseksualiteit tussen mannen, antwoordde u bevestigend en verwees u naar de overheid en de moslimgemeenschap (gehoor CGVS, p. 29). Als u werd gevraagd hoe de overheid dit veroordeelt, antwoordde u dat het verboden is (gehoor CGVS, p. 29). Gevraagd of er een wet is die homoseksualiteit verbiedt, repliceerde u dat ze je voor het gerecht brengen en opsluiten (gehoor CGVS, p. 30). Gevraagd welke daden bestraft kunnen worden ontweek u de vraag (gehoor CGVS, p. 30). Wanneer u expliciet gevraagd werd wat er in de Gambiaanse strafwet staat over homoseksualiteit, antwoordde u heel algemeen dat iedereen die opgepakt wordt problemen krijgt, dat dat de visie is van de president en dat u niets van de wet weet (gehoor CGVS, p. 30). De vaststelling dat uw verklaringen over de sanctionering van homoseksuelen in Gambia zo vaag zijn, roept bijkomende vragen op naar de waarachtigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Tot slot – en niet in het minst – kan men zich vragen stellen bij de werkelijke redenen die u had om het land te verlaten.

Zo verklaarde u dat u sinds 1995, 1996 of 1997 een paspoort heeft. Op de vraag waarom u destijds een paspoort aanvraag en het paspoort twee maal vernieuwde antwoordde u dat in Gambia het hebben van een paspoort een manier is om naar Dubai te gaan of naar China of de VS. Dat men het vraagt voor het geval men wil reizen, als de kans zich voordoet (gehoor CGVS, p. 6). U verklaarde in januari of februari 2012 een visum te hebben aangevraagd voor België. Op de vraag waarom u naar België wilde komen, antwoordde u 'Iedereen reist; ik had de kans om te reizen en ik nam ze'. Gevraagd of dat de enige reden was, antwoordde u bevestigend (gehoor CGVS, p. 7). Het is merkwaardig dat u hier geen melding maakte van uw eventuele wens om asiel te vragen. Ook al had het door u aangehaalde incident van april 2012 zich op het moment van uw visumaanvraag nog niet voorgedaan, dan nog zou men verwachten dat iemand die sinds zijn 15de homoseksueel geaard is en die in een homofobe samenleving als Gambia woont en constant in het geheim zijn homoseksualiteit moet beleven, er ook aan zou denken om van de opportuniteit om naar België te kunnen reizen gebruik te maken om eventueel asiel te overwegen op basis van zijn homoseksuele geaardheid. Dat u daar geen melding van maakte, roept andermaal vragen op bij uw bewering dat u reeds sinds uw 15de homoseksueel geaard bent en deze geaardheid altijd verborgen diende te houden.

Verder is het ook opmerkelijk dat u heeft nagelaten om meteen asiel te vragen na aankomst in België. U stelde op 2 mei 2013 in België te zijn aangekomen in het gezelschap van L. (...) (gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde dat de vriend van L. (...), bij wie u de eerste nacht in België doorbracht, u de dag daarop naar de plaats bracht waar u asiel moest vragen (gehoor CGVS, p. 9). U verklaarde dat u die dag geen asiel vroeg, maar dat u eerst het land wilde verkennen; dat u zich veilig voelde en de tijd wilde nemen (gehoor CGVS, p. 9). U verklaarde dat u aanvankelijk enkele nachten doorbracht in de daklozenopvang en daarna probeerde om een kennis te zoeken in Gent (gehoor CGVS, p. 9). U verbleef een week in Gent en werd door de politie gecontroleerd en in het bezit gevonden van marihuana (gehoor CGVS, p. 10). U vroeg uiteindelijk op 15 mei 2013 asiel aan. De vaststelling dat u naliet om meteen asiel te vragen na aankomst, roept vragen op bij de ernst van voorliggende asielaanvraag, te meer omdat de vriend van L. (...) u had getoond waar u asiel moest vragen.

Al deze opmerkingen roepen vragen op bij de werkelijke beweegredenen van uw vertrek uit Gambia.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan het voorgaande.

De reeds eerder genoemde vrij onleesbare kopie van het krantenartikel uit de Daily Observer van 18 juni 2012 betreft een artikel over een inval op 6 april 2012 van de politie op een feest in het 'Elite Fitness Center', nabij Duplex in Kololi. Uw naam wordt hierin niet vermeld en hierboven werd reeds opgemerkt dat de namen die u vernoemde van de gearresteerden van die dag, niet voorkomen in het artikel, ook al verklaarde u dat u de namen in het artikel heeft gelezen (gehoor CGVS, p. 30). Bijgevolg is de bewijskracht van het bewuste artikel voor de door u aangehaalde problemen erg beperkt. Voor wat

de kopie betreft van de brief met betrekking tot uw problemen en inzake de situatie van uw moeder kan worden opgemerkt dat u slechts ¼ van het document in uw bezit had, hetgeen het begrip van de inhoud bemoeilijkt. Uit de inhoud kan volstrekt niet worden opgemaakt wie de auteur is van de brief, noch wanneer deze werd geschreven of wanneer en hoe u deze in handen kreeg. De bewijskracht van dit document is bijgevolg ook verwaarloosbaar. U legde geen identiteits- of reisdocumenten voor, zodat uw identiteit en reisweg niet kunnen worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag). Verzoeker geeft vervolgens de definitie van vluchteling uit voornoemd artikel weer. Verzoeker meent dat voornoemde verdragsbepaling is geschonden doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) in de bestreden beslissing ten onrechte van mening is dat zijn verklaringen geenszins de mogelijkheid zouden bieden aan hem het profiel toe te kennen dat hij voorstelt aan de asielinstanties en hij ook in twijfel trekt of hij weliswaar het dreigende gevaar, zoals aangehaald in zijn asielaanvraag, zou hebben geleden. Verzoeker stelt dat hij naar de mening van de verwerende partij niet aannemelijk kan maken dat hij ten aanzien van 'Afghanistan' (verzoeker doelt waarschijnlijk op Gambia) een gegronde vrees in de zin van het vluchtelingenverdrag dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt vast dat, tijdens de verwerende partij, niet geluisterd werd naar zijn vluchtverhaal, te meer de verwerende partij onregelmatigheden, onwaarheden tracht te zoeken in zijn vluchtverhaal, daar waar er geen te vinden zijn. Betreffende de twijfels van de verwerende partij over zijn homoseksuele geaardheid en betreffende het verwijt seksuele betrekkingen te hebben gehad met vrouwen, daar waar hij homoseksuele gevoelens koesterde sinds zijn 14-15^e levensjaar, verwijst hij naar het gehoorverslag (en doelt waarschijnlijk op de bestreden beslissing) waar die stelt *"Hoewel u suggereerde dat uw relatie met uw echtgenote voor u niet bevredigend was – u stelde dat u soms geen zin had om seks met haar te hebben, niet de gevoelens voor haar had en tabletten nam om gevoelens te krijgen – stelde u anderzijds dat het hebben van seks met vrouwen 'niet slecht' voelde, dat u nog steeds gevoelens hebt voor vrouwen, dat u niet uitsluit om in de toekomst een relatie te hebben met een vrouw en dat u zich seksueel aangetrokken voelt door vrouwen. Bijgevolg kan u bezwaarlijk volhouden dat u (louter) homoseksueel geaard bent."* Verzoeker stelt dat de motivering zoals weergegeven door de verwerende partij, niet strookt met de antwoorden die hij tijdens het interview heeft gegeven, dat hij steeds heeft aangegeven een biseksuele geaardheid te hebben, één en ander door zijn gevoelens naar mannen toe enerzijds en als gevolg van de druk van zowel religie, zijn omgeving als mogelijke straffen anderzijds, waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen die blijken uit het gehoorverslag. Verzoeker stelt opgevoed te zijn volgens strenge islamitische waarden en thans nog praktiserend moslim is, dat uit zijn asielrelaas (waarbij verzoeker tussen haakjes verwijst naar stuk 9, zijnde het gehoorverslag CGVS) valt af te leiden dat hij nog steeds met de overtuiging leeft als zou zijn onnatuurlijk gedrag, zijn geaardheid, kunnen verdwijnen met voldoende gebed. Hij vervolgt dat het huwelijk dat hij aanging met mevrouw C.D. tevens in die zin te begrijpen is, dat hij zich trachtte te gedragen naar de waarden en de normen volgens zijn religie, dat zijn omgeving, vrienden reeds getrouwd waren en naarmate hij ouder werd, hij de sociale druk voelde om eveneens in het huwelijk te stappen, zoals door hem aangegeven in zijn verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Verzoeker wenst de verwerende partij te herinneren aan de bepalingen van het Gambiaanse strafrecht, dat voor de bestraffing geen onderscheid maakt tussen homoseksuele of biseksuele gevoelens, dat de staffaardheid afhankelijk wordt gesteld van 'objectief' waarneembare gedragingen, waarna hij sectie 144 van de Gambiaanse strafcode (het door verzoeker bijgevoegde stuk 11) citeert. Hij vervolgt dat het

plegen van een van deze misdrijven kan resulteren in een gevangenisstraf tot 14 jaar en dat een poging tot een der deze misdrijven wordt bestraft conform sectie 145 met een gevangenisstraf tot zeven jaar, dat sectie 147 nog stelt dat iedere persoon die een 'act of gross indecency' (vrij vertaald door verzoeker: een handeling die getuigt van grove onfatsoenlijkheid) pleegt met een persoon van hetzelfde geslacht, gestraft zal worden met een gevangenisstraf tot vijf jaar.

Verder meent verzoeker nog dat het feit dat hij zich aangetrokken zou voelen tot vrouwen irrelevant is voor zijn vluchtverhaal om volgende redenen: (i) eerst en vooral maakt de Gambiaanse strafwet geen onderscheid tussen de bestraffing van homoseksuele en biseksuele mannen, (ii) bovendien werd hij bij de inval waarbij talrijke arrestaties werden verricht, waarbij verzoeker verwijst naar het door hem toegevoegde stuk 5, zijnde nieuwsberichten betreffende de feiten van 6 april 2013 (verzoeker doelt waarschijnlijk op de feiten van 6 april 2012), herkend door een van de aanwezige politieagenten. Verzoeker stelt dat hij de agent herkende omdat zij beiden naar dezelfde moskee gingen om te bidden, dat ter zake deze homoseksuele gedragingen lastens hem niet officieel geacteerd werden, doch dat een der bewakers op de bewuste inval hem herkende en later verantwoordelijk was voor het publiekelijk verkondigen dat tegen verzoeker een onderzoek liep wegens homoseksualiteit. Verzoeker meent dat, voor zover hij al niet zal worden veroordeeld tot een zware gevangenisstraf, het duidelijk weze dat in geval van terugkeer naar Gambia, hij een volstrekte sociaaleconomische demotie te wachten staat, dat getuige daarvan een brief is die hij opgestuurd kreeg van familie, waarin gesteld wordt dat hij gezocht wordt door de overheid, doch met de uitdrukkelijke wens niet terug te keren naar Gambia, op risico van bestraffing en uitsluiting, waarbij verzoeker verwijst naar het door hem bijgevoegde stuk 2, zijnde een krantenartikel over de gebeurtenissen op 6 april 2012.

Verzoeker meent dat de verwerende partij in haar motivering spijkers op laag water zoekt wanneer ze stelt dat er zich een incoherentie voordoet wat betreft de manier waarop homoseksuelen met elkaar in contact komen. Hij stelt dat de verwerende partij, na een loutere opsomming van zijn antwoorden tijdens het interview, waarbij hij verwijst naar de bestreden beslissing, p. 2, dienaangaande concludeert *"Men zou toch kunnen verwachten dat niet alleen u voorzichtig zou zijn met het onthullen van uw geaardheid, maar dat ook anderen dit zouden doen, vermits zij evenzeer hiertoe genoodzaakt waren door de repressieve houding van de Gambiaanse overheid ten aanzien van homoseksuelen en van de homofobe samenleving in het algemeen."* Verzoeker stelt dat alhoewel hij tijdens het interview steeds heeft aangegeven clandestien te zijn omgegaan met homoseksuele mannen en nooit publiekelijk of merkbaar enige tekens van homoseksuele gevoelens geuit heeft, de verwerende partij ertoe komt aan verzoeker het gedrag van anderen te verwijten. Hij meent dan ook dat één en ander geenszins strookt met de werkelijkheid der feiten, dat toenadering tussen homoseksuele mannen slechts werd gezocht bij zekerheid dat het ging om een homoseksuele man, dat indien deze zekerheid er niet was, het te riskant was om gevoelens te uiten, dat aldus de antwoorden van verzoeker in het gehoorverslag op die (enige) manier te interpreteren zijn.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing waar die stelt dat verzoeker onvoldoende details wist aan te halen over de beweerde langdurige homoseksuele relatie, zodat ernstige vraagtekens daarbij dienen te worden geplaatst, waarna hij het desbetreffende onderdeel van de motivering aangeeft *'De door u aangehaalde voorbeelden van activiteiten, gedenkwaardige momenten, ruzies met uw partner K. (...) zijn niet alleen schaars, maar ook a-typisch voor twee personen die (volgens u) een sterke relatie hadden qua gevoelens en begrip'*. Verzoeker stelt dat hij gedurende het volledige interview steeds heeft aangegeven dat de homoseksuele geaardheid niet publiekelijk kon worden gemaakt, dat enkel clandestien dergelijke gevoelens konden worden geuit, dat de enige anekdote die dan kon worden aangehaald de trip was die beide heren gemaakt hebben naar Senegal, een liberaler land, wat dat betreft. Verzoeker meent dat de verwerende partij correct is wanneer ze dergelijke situaties a-typisch noemt, doch dat de oorzaak daarvan niet in zijn hoofde te zoeken is, maar van het homofob beleid, dat veel memorabele momenten nu eenmaal niet kunnen plaatsvinden wanneer personen het risico lopen te worden 'ontmaskerd' en te worden vervolgd voor hun geaardheid.

Verder stelt verzoeker vast dat de verwerende partij het niet bewezen acht dat hij aanwezig was op de aangehaalde feiten van 6 april 2013 (verzoeker doelt waarschijnlijk op de feiten van 6 april 2012), waarbij hij verwijst naar zijn dermate gedetailleerde verklaringen over de feiten, dat hij even formeel als standvastig is over zijn aanwezigheid bij het evenement.

Verzoeker bekritiseert eveneens de motivering waar deze verzoeker verwijt niet de juridisch-technische uitleg te kunnen geven wat betreft de bestraffing van homoseksuele mannen te Gambia, waarna hij verwijst naar het gehoorverslag en de desbetreffende verklaringen citeert. Verzoeker begrijpt dat de

verwerende partij de waarachtigheid van het asielrelaas wil achterhalen, doch heeft geen begrip voor dergelijke tendentieuze vraagstelling, nu hij in het begin van het interview duidelijk heeft aangegeven dat hij slechts tot het eerste jaar secundair schoolgaand was, dit is ongeveer tot de leeftijd van 12-13 jaar, dat van dergelijk ongeschoold individu onmogelijk kan verwacht worden dat dergelijke vragen correct zouden worden beantwoord. Verzoeker meent dat één en ander ingegeven is door de voortdurende publieke homofobe verklaringen van de Gambiaanse president, dat de precieze inhoud en modaliteiten van de bestraffing voor de bevolking niet duidelijk zijn, enkel en alleen dat streng bestraft zal worden. Dat de Gambiaanse overheid, tevens de president, een zeer streng beleid voeren ten aanzien van homoseksuelen mannen, is, volgens verzoeker, niet enkel algemeen geweten, doch wordt dit tevens erkend door de verwerende partij, tevens waarschuwt het Ministerie van Buitenlandse Zaken in haar reisadvies voor Gambia (waarbij verzoeker verwijst naar het door hem bijgevoegde stuk 8). Verzoeker wenst te benadrukken dat bij een terugkeer, hij weerloos zal zijn voor strafrechtelijke vervolging door de overheid wegens zijn seksuele geaardheid, één en ander met schending van artikel 8 van het EVRM.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 *iuncto* artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing weliswaar het subsidiaire beschermingsstatuut aan verzoeker weigert daar er geen sprake zou zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, terwijl het subsidiaire beschermingsstatuut eveneens geldt wegens een risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker stelt dat voor zover hij terugkomt in Gambia niet strafrechtelijk vervolgd zal worden, hem een sociaaleconomische demotie te wachten staat (waarbij verzoeker verwijst naar het door hem bijgevoegd stuk 10, zijnde een artikel over een proces te Gambia van 8 augustus 2012), dat in zijn omgeving te Serrekunda hij geen aanvaardbaar sociaal leven zal kunnen leiden, noch economische arbeid verrichten, nu vaststaat dat homoseksuelen mannen zwaar gediscrimineerd worden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de verwerende partij haar motivering foutief en tegenstrijdig is, waarna hij een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht aanhaalt. Hij stelt dat hij enkel kan vaststellen dat de bestreden beslissing niet aan de criteria tegemoetkomt, dat één en ander reeds is duidelijk geworden in de reeds ontwikkelde middelen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de bewering van verzoeker dat er niet geluisterd zou zijn naar zijn vluchtverhaal niet kan gevolgd worden gelet op de stukken van het administratief dossier, daar uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat er uitgebreid is ingegaan op het asielrelaas van verzoeker.

2.6. Aangaande verzoekers seksuele geaardheid stelt de Raad vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt. Zo beweert verzoeker dat hij homoseksueel is tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken doch ook dat hij gehuwd is, maar dat zijn vrouw wil scheiden na de geruchten over zijn homoseksualiteit (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker ook (seksuele) relaties te hebben gehad met vrouwen. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker enerzijds de relaties en seksuele betrekkingen die hij had met vrouwen verklaarde als enkel een soort dekmantel om zijn homoseksualiteit te verbergen voor de gemeenschap – *“zij toonde eerst interesse voor mij, ik was al oud ik had geen vrouw, mijn vrienden waren al getrouwd, ik moest trouwen”* (gehoorverslag CGVS, p. 3), *“Soms, als ik seks met haar had, zei ze ‘wat is jouw probleem? Je bent veranderd’. Ik zei niets”* (gehoorverslag CGVS, p. 13), *“ze had niet regelmatig seks met mij en zij had daar klachten over. Ze vroeg of er iets met mij gebeurd was”, “Iedereen trouwt, ik was al oud, ik moest ook verbergen wat ik was, ik kon zo mijn geheim verbergen, ik wilde een familie”* als antwoord op de vraag waarom hij in 2009 trouwde met een vrouw, *“Ik deed het gewoon. Soms had ik geen zin, had ik niet de gevoelens voor haar en nam ik tabletten om gevoelens te krijgen. Daarom vroeg ze mij ook wat er mij was gebeurd, omdat ik soms niet de juiste gevoelens had”* als antwoord op de vraag hoe verzoeker seks kon hebben met zijn echtgenote (gehoorverslag CGVS, p. 14) - en anderzijds dat hij relaties en seksuele betrekkingen had met vrouwen verklaarde door het feit dat hij zich ook aangetrokken voelde tot vrouwen – *“het voelde niet slecht”* als antwoord op de vraag hoe het was om seks te hebben met vrouwen, *“Ja, maar ik heb ook gevoelens voor vrouwen, nog steeds”* als antwoord op de vraag of verzoeker zichzelf als gay beschouwd en *“Nee, ik sluit het niet uit (...)”* als antwoord op de vraag of hij nog een relatie zou kunnen hebben met een vrouw in de toekomst. Ook ter gelegenheid van het verzoekschrift houdt verzoeker zowel de ene (biseksualiteit) als de andere verklaring (relaties met vrouwen ten gevolge van druk van zowel religie, zijn omgeving als mogelijke straffen) staande voor zijn relaties en seksuele betrekkingen met vrouwen. Verzoeker is aldus geenszins eenduidig over zijn beweegredenen om (seksuele) relaties te hebben met vrouwen.

2.7. Verder motiveert de bestreden beslissing *“Tevens legde u onsamenhangende verklaringen af over het aantal homoseksuele partners dat u heeft gehad. Wanneer u aan het begin van het gehoor werd gevraagd hoeveel, antwoordde u ‘zeer veel; ik kan ze niet tellen. Ik had er zoveel... ze kwamen en gingen’ (gehoor CGVS, p. 4). Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw werd gevraagd hoeveel verschillende homoseksuele relaties u had, ook occasionele, antwoordde u andermaal dat u het niet weet (gehoor CGVS, p. 18). Gevraagd om een idee te geven, of het er 10 of 100 waren, antwoordde u na enig aandringen ‘een 6-tal’ (gehoor CGVS, p. 18), hetgeen verbazing wekt in het licht van uw eerdere bewering dat het aantal homoseksuele relaties dat u had ontelbaar was (gehoor CGVS, p. 4).”* Deze motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist zodat ze onverminderd overeind blijven.

2.8. Ook motiveert de commissaris-generaal terecht aangaande de beweerde langdurige relatie die verzoeker zou hebben gehad met een man, K.C. wat volgt *“Verder kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw homoseksuele partner K.C. (...), met wie u een langdurige relatie had, weinig precieze verklaringen heeft afgelegd. U bleek zijn geboortedatum of leeftijd niet te kennen (gehoor CGVS, p. 20); u bleek één broer van hem te kennen en bleek te weten dat hij nog andere broers en zussen had, maar u bleek slechts één broer van K. (...) bij naam te kennen (gehoor CGVS, p. 21). De namen van K. (...)’s ouders waren u evenmin bekend (gehoor CGVS, p. 21). Wanneer u werd gevraagd of K. (...)’s broer weet of K. (...) homoseksueel is, antwoordde u ‘Nee, ik denk het niet’ (gehoor CGVS, p. 21). Het is merkwaardig dat u dit niet zeker weet, omdat u verklaarde dat u K. (...)’s broer had ontmoet en het daarom toch belangrijk was om te weten of hij op de hoogte was van de geaardheid van zijn broer. U weet niet of K. (...) gestudeerd heeft (gehoor CGVS, p. 21). U stelde niet te weten of K. (...) een paspoort had (gehoor CGVS, p. 22) en u wist evenmin of hij al naar het buitenland reisde (gehoor CGVS, p. 24). Dit is vreemd, omdat u verklaarde sinds 1995, 1996 of 1997 een paspoort te hebben en al die jaren wachtte op een opportuniteit om te reizen (gehoor CGVS, p. 6). Men zou dan ook verwachten dat u van uw partner eveneens zou willen weten of hij een paspoort of (reeds gerealiseerde) reisplannen had. Gevraagd wat u met K. (...) deed aan activiteiten sprak u enkel over zijn handel en dat u hem hielp om zijn winkel te vullen. U kon geen andere activiteiten die u met hem had opsommen (gehoor CGVS, p. 23). Wanneer u gevraagd werd naar memorabele momenten met K. (...) gedurende jullie relatie, haalde u enkel een eenmalige uitstap naar Dakar aan, eveneens in het kader van jullie handel en wist u voor het overige geen bijzondere gebeurtenissen te kunnen recapituleren (gehoor CGVS, p. 24). Gevraagd naar eventuele ruzies die u met K. (...) had, antwoordde u dat het vooral kleine onenigheden waren die businessgerelateerd waren (gehoor CGVS, p. 27). De door u aangehaalde voorbeelden van activiteiten, gedenkwaardige momenten en ruzies met uw partner K. (...) zijn niet alleen schaars, maar ook atypisch voor twee personen die (volgens u) een sterke relatie hadden qua gevoelens en begrip (gehoor CGVS, p. 23), vermits u deze voorbeelden evengoed zou kunnen aanhalen met betrekking tot een handelspartner met wie u geen relatie had. Gevraagd of K. (...) relaties had met meisjes of vrouwen, antwoordde u het niet te weten (gehoor CGVS, p. 25) en u wist evenmin hoe lang de relaties duurden die K. (...) a met mannen had. U wist ook geen vroegere partners van K. (...) bij naam te noemen (gehoor CGVS, p. 25). Uw verantwoording dat het u niet interesseerde (gehoor CGVS, p. 25), is niet afdoende als verantwoording voor uw onwetendheid, vermits men toch zou kunnen veronderstellen dat het vroegere (homoseksuele) liefdesleven van K. (...) tijdens gesprekken aan bod zou zijn gekomen, ook al interesseerde het u niet in het bijzonder. Bovendien zei u even voordien tijdens het gehoor dat K. (...) een relatie had met A. (...), een Zweed (gehoor CGVS, p. 24-25), zodat het vreemd is dat u hem niet noemde wanneer u expliciet werd gevraagd naar namen van vorige partners van K. (...). Gevraagd naar wie de beste vrienden van K. (...) waren, antwoordde u ontwijkend dat u vrienden van hem kent, maar dat u niet weet wie zijn beste vrienden zijn (gehoor CGVS, p. 26). Gevraagd of hij vriendinnen had, antwoordde u dat u hem zag met vrouwen, maar dat u niet wist of het om vriendinnen ging (gehoor CGVS, p. 26). Deze onwetendheden zijn opmerkelijk voor iemand die beweert gedurende 6 jaar een relatie met Kebba te hebben gehad (gehoor CGVS, p. 4 en 17) en laten toe om deze relatie in twijfel te trekken.”* Waar verzoeker dienaangaande de motivering betreffende de schaarse voorbeelden die hij kan aanhalen van activiteiten, gedenkwaardige momenten en ruzies met zijn partner bekritiseert door te stellen dat hij gedurende het volledige interview heeft aangegeven dat de homoseksuele geaardheid niet publiekelijk kon worden gemaakt, dat enkel clandestien dergelijke gevoelens konden worden geuit en dat de enige anekdote die dan kon worden aangehaald de trip was naar Senegal, een liberaler land, wijst de Raad erop dat verzoeker niet kan overtuigen. Immers blijkt niet dat de verwerende partij peilde naar activiteiten of gebeurtenissen die zich publiekelijk zouden hebben afgespeeld. Niets verhinderde verzoeker om anekdotes te vertellen uit de clandestiene levenssfeer. Verzoeker verklaarde immers gedurende zes jaar een relatie te hebben gehad met een man, die hij soms tot twee keer in de week ontmoette en met wie hij seks had in de (woon)plaats van die man (gehoorverslag CGVS, p. 22-26).

Ook aangaande verzoekers kritiek dat een dergelijke situatie inderdaad a-typisch is, doch dat de oorzaak daarvan niet in zijn hoofde maar dat van het homofoob beleid te zoeken is daar veel memorabele momenten nu eenmaal niet kunnen plaatsvinden wanneer personen het risico lopen te worden ontmaskerd en te worden vervolgd voor hun geaardheid, herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal geenszins enkel peilde naar publiekelijke gebeurtenissen en dat niets verzoeker verhinderde de memorabele momenten uit zijn clandestiene levenssfeer aan te halen. Van iemand die een zes jaar durende relatie heeft gehad met een man, die hij soms tot twee keer in de week ontmoette, met wie hij seks had en die de relatie beschrijft als een sterke relatie ook qua gevoelens en begrip, kan verwacht worden dat hij meer gezamenlijke activiteiten en gebeurtenissen kan duiden dan enkel deze die publiekelijk waarneembaar waren. Bovendien merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat de opmerkingen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de langdurige homoseksuele relatie van verzoeker niet beperkt blijven tot het feit dat hij niet veel anekdotes kon vertellen betreffende hun relatie, dat immers ook wordt gemotiveerd dat verzoeker maar weinig precieze verklaringen kon afleggen over zijn homoseksuele partner K.C., zo kende verzoeker zijn geboortedatum niet, kende hij slecht één broer van K. bij naam, hoewel hij nog meerdere broers had, wist hij niet of K. gestudeerd had, wist hij evenmin of K. een paspoort had en of hij al naar het buitenland had gereisd, alsook dat verzoeker maar weinig kon vertellen over de activiteiten die hij en K. samen deden of over de eventuele ruzies of onenigheden die ze hadden, wist hij niet of K. relaties had met meisjes of vrouwen en antwoordde hij eerder ontwijkend op de vraag wie de beste vrienden van K. waren. Deze talrijke opmerkingen die ertoe leiden dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij het werkelijk bestaan van een langdurige relatie tussen verzoeker en K. worden door verzoeker niet betwist of weerlegd in zijn verzoekschrift.

2.9. De loutere bewering van verzoeker dat hij gedetailleerde verklaringen aflegde over de feiten van 6 april 2012, dat hij formeel is over zijn aanwezigheid bij het evenement alsook het herhalen van zijn verklaringen betreffende het evenement, volstaan niet om de pertinente opmerkingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, en die luiden als volgt *“Verder kunnen ook vragen worden gesteld bij uw beweerde aanwezigheid op een evenement voor homoseksuelen op 6 april 2012. U verklaarde dat het evenement voor homoseksuelen waarop u aanwezig was plaatsvond op vrijdag 6 april 2012 in Kololi (gehoor CGVS, p. 11-12). Het wekt echter verbazing dat u participeerde aan een evenement voor homoseksuelen. U stelde dat u zich van uw 14de 15de of 16de voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen (gehoor CGVS, p. 14). U verklaarde categoriek dat u er nooit voor uitkwam homo te zijn (gehoor CGVS, p. 12) en u stelde ook dat u er geen nood aan had om het publiek te maken (gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde verder in 2009 – op uw 36ste – een huwelijk met een vrouw te hebben gesloten, dat deels als dekmantel moest dienen voor uw homoseksuele geaardheid (gehoor CGVS, p. 14). In het licht van uw jarenlang volgehouden houding van grote bedachtzaamheid in functie van het verbergen van uw homoseksuele geaardheid is het bijzonder vreemd dat u er zich op 6 april 2012 toe liet verleiden om deel te nemen aan een programma voor homoseksuelen, te meer omdat u verklaarde dat u dit in het verleden nog nooit eerder had gedaan precies omdat u altijd heel berekend was (gehoor CGVS, p. 12). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u deze houding van voorzichtigheid zomaar zou hebben opgegeven, louter en alleen omdat D. (...), een vriend van u, u vroeg om aan het programma deel te nemen (gehoor CGVS, p. 12). Uw verantwoording dat u geen probleem verwachtte (gehoor CGVS, p. 12), is niet afdoende, omdat deze niet strookt met uw latere verklaring dat u nooit eerder aan programma's of activiteiten voor homoseksuelen deelnam precies omdat u bang was dat uw vrouw of uw schoonfamilie het zouden ontdekken (gehoor CGVS, p. 12). Verder verklaarde u dat Mohamed en Abdou, twee homoseksuelen die u kent, gearresteerd werden ter gelegenheid van de bijeenkomst op 6 april (gehoor CGVS, p. 27). Gevraagd wie u zei dat ze werden gearresteerd, antwoordde u dat u dat in het artikel las dat u voorlegt (gehoor CGVS, p. 30 en zie kopie van het door u voorgelegde artikel uit de 'Daily Observer' dd. 18 juni 2012). Naast de vaststelling dat de kopie van het artikel dat u voorlegde erg slecht leesbaar is, zodat men zich kan afvragen of u de inhoud ervan wel kon lezen, kan ook worden opgemerkt dat in een leesbaarder versie van het bewuste artikel, dat door het CGVS werd teruggevonden op het internet, nergens sprake is van een Mohamed of een Abdou die zouden zijn gearresteerd. Er is sprake van Abdoulie Sowe en van Abdoulie Dibba, maar het gaat hier in beide gevallen om detectives die in opdracht van de politie werken en dus geenszins om gearresteerden (zie informatie in het administratief dossier). Gevraagd naar de groep die dit evenement op 6 april 2012 organiseerde bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 12). Uit dit alles blijkt dat u niet kan overtuigen dat u op 6 april 2012 werkelijk in Kololi was tijdens een evenement voor homoseksuelen, zoals u beweerde.”* te weerleggen. Verzoeker haalt immers geen concrete argumenten aan die voorgaande vaststellingen kunnen weerleggen.

2.10. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, nu hij zijn seksuele geaardheid, het hebben van homoseksuele relaties alsook zijn aanwezigheid op een evenement, waardoor de gemeenschap op de hoogte is gekomen van zijn geaardheid, niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de zeer pertinente motivering betreffende verzoekers werkelijke redenen om het land te verlaten, niet betwist, zodat deze onverminderd overeind blijven. De Raad benadrukt desbetreffend nogmaals dat de vaststelling dat verzoeker naliel om meteen asiel aan te vragen na aankomst vragen oproept bij de ernst van zijn asielaanvraag, te meer daar iemand verzoeker had getoond waar hij asiel moest vragen.

2.12. Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.13. Aangezien verzoeker niet aantoont homoseksueel te zijn en al geenszins dat hij als homoseksueel geleefd heeft in Gambia, is de verwijzing naar het algemeen klimaat tegen homoseksuelen in Gambia niet relevant. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat het evenmin volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten en internetartikelen die de situatie van homoseksuelen in Gambia bespreken om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.14. Betreffende de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem neergelegde stukken 2 en 3 reeds neerlegde ter gelegenheid van zijn asielaanvraag. Dienaangaande verwijst de Raad dan ook naar wat wordt uiteenzet onder punt 2.12. De stukken 4 en 8 betreffen de vragenlijst CGVS en het gehoorverslag CGVS, die zich al in het administratief dossier bevinden. Aangaande de nieuwsberichten over de feiten die zich afspeelden op 6 april 2012, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij aanwezig was op het voornoemde evenement, zodat deze artikelen niet dienstig kunnen aangevoerd worden daar ze verzoekers aanwezigheid niet bevestigen. Betreffende de stukken 7, 8 en 10 verwijst de Raad naar wat uiteengezet werd onder punt 2.13. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker een uittreksel uit het Gambiaans strafwetboek voorlegt met betrekking tot homoseksualiteit, doch beklemtoont dat dergelijke informatie geenszins dienstig kan aangebracht worden nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, zijn homoseksuele relaties en zijn aanwezigheid op een evenement op 6 april 2012 waardoor zijn homoseksualiteit aan het licht zou gekomen zijn.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

2.16. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas, namelijk (het bekend worden van) zijn homoseksuele geaardheid en zijn homoseksuele relaties, teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.17. Waar verzoeker nog wenst te benadrukken dat bij een terugkeer, hij weerloos zal zijn voor strafrechtelijke vervolging door de overheid wegens zijn seksuele geaardheid, één en ander met schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat, nu aan verzoekers relaas geen geloof kan worden gehecht, er eveneens niet kan besloten worden tot een schending van voornoemde verdragsbepaling.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER